

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Nagy Magdolna Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Nagy Magdolna ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és az II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek a dr. Bodolai László ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember 22. napján kelt 65.P.22.620/2011/70. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 73. és 74. sorszám alatt, az I-II. rendű alperesek részéről 71. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és mellőzi annak megállapítását, hogy a II. rendű alperes azzal is megsértette az I. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, hogy elhallgatta azt a tényt, hogy az I. rendű felperest Pakisztánban a 2008-as választások során Peshawarba áthelyezték és ott folytathatta megfigyelői munkáját, így valótlanul állította, hogy ezen választáson megfigyelőként kizárták a misszióból. E rendelkezés helyett azt állapítja meg, hogy az I. és II. rendű alperes az I. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő jogát annak valótlan állításával sértette meg, hogy az I. rendű felperes, felperes neve 2008-ban választási megfigyelőnek jelentkezett Pakisztánba, de hamarosan onnan is eltanácsolták.

Egyebekben a per főtárgya tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 1.488.000 (Egymillió-négy száznyolcvannyolcezer) forint, az I. rendű alperest, hogy 12.000 (Tizenkettőezer) forint, a II. rendű alperest pedig, hogy 36.000 (Harminchatezer) forint kereseti illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra. Megállapítja, hogy a további 36.000 (Harminchatezer) forint kereseti illeték a Magyar Állam terhén marad.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 80.000 (Nyolcvanezer) forint, az I. és II. rendű alperest, hogy személyenként 48.000-48.000 (Negyvennyolcezer-negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra. Megállapítja, hogy a további 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték a Magyar Állam terhén marad.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 75.000 (Hetvenötezer) forint + áfa, míg a II. rendű felperest, hogy 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget 15 napon belül fizessenek meg az I. rendű alperesnek.

Az ezt meghaladó költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperesek megsértették az I. rendű felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az I. rendű alperes kiadásában megjelenő ... -i számában, a II. rendű alperes cikkében valótlanul állították, hogy eljárás indult I. rendű felperessel szemben hamis vád miatt, továbbá a ...-i cikkében a II. rendű alperes elhallgatta azt aényt, hogy az I. rendű felperest Pakisztánban a 2008-as választások során Peshawarba áthelyezték, s ott folytathatta megfigyelői munkáját, így valótlanul állította, hogy ezen a választáson megfigyelőként kizárták a misszióból, továbbá ...-én, ...-án, ...-án és ...-án megjelent írásaikban alperesek megalapozatlanul, s valótlanul híresztelték - a Washington Post-hoz került videó anyagra utalással - hogy a ...-es afganisztáni választásokkal összefüggésben I. rendű felperes választási csalásban vett részt. Mindezekért kötelezte az alpereseket, hogy a fenti jogsértő közlésektől a jövőben tartózkodjanak, a II. rendű alperes kérjen elnézést magánlevélben az I. rendű felperestől, az I. rendű alperes pedig cikkei elérhetőségi helyének címe felett közölje az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését 15 napon belül sajnálkozása kifejezése mellett, míg cikkei olvashatók, de minimum 5 évig ott, ahol megjelentek, illetve 5 napig a főoldalon; továbbá I. rendű alperes fizessen meg az I. rendű felperesnek szintén 15 napon belül 500.000 forint kártérítést, és 2010. december 13. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki kamatot, továbbá 80.000 forint perköltséget áfa-val terhelten.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 50.000 forint eljárási illetéket. Kötelezte továbbá I. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 40.000 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy a további le nem rótt 30.000 forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Határozatának indokolásában idézte a perbeli időszakban hatályban volt 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésében, 78. §-ában, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésében írt szabályokat.

Azon sérelmezett II. rendű alperesi közlés tekintetében, mely szerint a II. rendű felperes bár rendszeresen nyert támogatást a Külügyminisztériumtól, az alapítvány működéséről nem sokat tudni, úgy ítélte meg, hogy az alperesek kellőképpen alátámasztották állításukat. A rendelkezésre álló bizonyítékokból az volt megállapítható, hogy a nyilvánosság előtt a II. rendű felperesi alapítvány nem végez tevékenységet, a működésével kapcsolatos információk az újságíró számára sem voltak elérhetők. A II. rendű felperes tevékenységét a felperesi oldal is csak az I. rendű felperes előadásával tudta alátámasztani, amely nem cáfolta, inkább erősítette a II. rendű alperesi közlést.

Nem találta valótlan és a magánszférához fűződő jogot sértőnek azt az alperesi közlést, amely arra vonatkozott, hogy az I. rendű felperes férje 15 éve Amerikába költözött, I. rendű felperessel megszakadt a kapcsolata, aki azóta egyedül folytatja a tevékenységét. Hitelt érdemlő bizonyítékkal az I. rendű felperes nem tudta alátámasztani, hogy ténylegesen kapcsolatban állt a férjével, a házastársi kapcsolatuk nem szakadt meg és együtt tevékenykednek az alapítvány keretein belül.

Arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperesek az I. rendű felperes társadalmi megítélése szempontjából releváns körülmény tekintetében megalapozatlanul és valótlanul állították, hogy az I. rendű felperessel szemben hamis vád miatt eljárás indult. Az alperesek által csatolt ombudsmani vizsgálati anyagot nem találta alkalmasnak annak beazonosításra, hogy az ombudsmani eljárást

kezdeményező panaszossal szemben eljárást indító személy azonos az I. rendű felperessel.

A habitusvizsgálattal kapcsolatosan tett alperesi közlések okán előterjesztett kereseti kérelem vizsgálata során bizonyítékként vette figyelembe az MTA illetékes bizottsága által megküldött anyagot, valamint utalt arra, hogy más perből hivatalos tudomással bír arról, hogy az I. rendű felperes visszavonta a doktori disszertációját. Maga az I. rendű felperes is előadta, hogy a „karaktergyilkos” cikkek hatására döntött így, ezért a perben alappal nem kifogásolhatja azt, hogy az alperesi lap erről beszámolt. Az, hogy az I. rendű felperes a habitusvizsgálati bírálói vélemény, vagy az alperesi cikkek hatására vonta vissza doktori munkáját, személyének megítélése szempontjából olyan lényegtelen körülmény, amely az I. rendű felperes motivációinak feltárása körében bizonyítás útján nem is deríthető ki. Ezért abból a tényből, hogy a habitusvizsgálati értékelő vélemény megszületését követően az I. rendű felperes visszavonta a doktori eljárás lefolytatása iránti kérelmét, az I. rendű alperes szerzője alappal vonhatta le következtetését e körben, a tények hamis színben való feltüntetésére nem került sor.

Nem tartotta alaposnak azt az I. rendű felperesi keresetet sem, mely szerint úgy került sor személyének feltüntetésére, mint akinek nem az akadémiai doktorija, hanem az egyetemi doktorijának a megvédése képezte vizsgálat tárgyát az MTA-nál, tekintettel arra, hogy az átlagolvasó is tudhatja azt, hogy az I. rendű felperes az MTA habitusvizsgálati eljárásában nem védhet egy egyszerű egyetemi diplomát.

Ugyancsak nem tartotta jogsértőnek azt, hogy a II. rendű alperes nyilvánosságra hozta az I. rendű felperes vizsgálati anyagát, miután egy tudományos tevékenységet végző személy munkásságát bemutató írásban ez az I. rendű felperes társadalmi megítélését, szakmai kompetenciáját érintő lényeges körülmény.

Az I. rendű felperesnek a 2008-as pakisztáni választások alkalmával betöltött választási megfigyelői szerepével kapcsolatosan kifogásolt alperesi közlést nem találta teljes mértékben valósnak. Lényegtelen tévedésként értékelte azt, hogy a felperes jelentkezett, vagy őt listáról választották ki, miután ennek a tevékenysége, megítélése, munkája érdemi értékelése szempontjából nincs jelentősége. Azonban pusztán annak közlését, hogy az I. rendű felperest eltanácsolták a választási megfigyelői misszióból, az I. rendű felperes jóhírnevének megsértésére alkalmas közlésként értékelte. A közlés a történeteket hamis színben tüntette fel és lényeges körülményt hallgatott el. Rámutatott arra, hogy a bírósági eljárásban az alperesek igazolták, hogy a ...-ei első megjelenést követően a II. rendű alperes a Külügyminisztériumhoz fordult az I. rendű felperes választási megfigyelői munkájával kapcsolatos adatszolgáltatásért. A Külügyminisztériumhoz intézett levél azt támasztotta alá, hogy a II. rendű alperesnek voltak informátorai, akik az I. rendű felperes misszióban végzett munkájáról tájékoztatták. A Külügyminisztériumnak a II. rendű alperes felé adott, illetőleg a peres eljárásban közölt tájékoztatása csak részben volt valós. Az I. rendű felperes a jogvitában a Külügyminisztériumtól származó olyan iratot csatolt, mellyel alátámasztotta, hogy a 2008-as misszióba rawalpindi állomás helyett az általa preferált Peshawarba helyezték vissza. Ennek a ténynek az elhallgatása a valóságot és az I. rendű felperes személyét hamis színben tüntette fel. Az I. rendű felperes társadalmi megítélése szempontjából lényeges körülmény az, hogy bár eltanácsolták, de visszahelyezték és a misszióban részt vehetett, így e vonatkozásban a jogsértés megállapításra került. E körben az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Külügyminisztérium részleges tájékoztatása nem egyedül az alpereseknek felróható körülmény, megjegyezte azonban, hogy kellő gondosság esetén a II. rendű alperesi újságíró az I. rendű felperest is felhívhatta volna és tájékoztatást adhatott volna a Külügyminisztériumból szerzett információkról. A közlés objektíve jogsértő jellege okán a jóhírnév sértést megállapította.

A Washington Post-beli videóanyag tartalmának közlésével kapcsolatosan kifejtette, hogy valamennyi cikkben, melyben megemlítesre került az I. rendű felperes, mint az afganisztáni választási csalásban részt vevő személy, neve mellett feltüntetésre került a választási csaló jelző, az állítás valótlan és sértő jellege okán a jogsértés megállapításra került. Rögzítette, hogy a felperes

okirattal igazolta, hogy az eredeti közlő felelősségét az amerikai bíróság megállapította, melyet az alperesek sem vitattak. A jogsértés objektív jellege okán került sor az I. rendű felperes társadalmi megítélése szempontjából jelentős jogsértő magatartás megállapítására.

A régi Ptk. 84. § (1) bekezdés b) pontja alapján rendelkezett az alperesek eltiltásáról, a 84. § (1) bekezdés c) pontja szerint intézkedett az elégtételadás körében, megfelelő formának a magánlevélben történő elnézést kérést tartotta, és nem adott helyt a cikkek törlésére irányuló kérelemnek hivatkozva arra, hogy nem a teljes cikkek bizonyultak valótlanoknak. Úgy ítélte meg, hogy a nyilvánosság helyes tájékoztatására a sajnálkozás kifejezése mellett akkor kerülhet sor, ha az alperesek a cikkek elérhetőségénél közlik a bíróság ítéletének rendelkező részét és a főoldalon is utalnak arra, hogy az I. rendű felperes vonatkozásában helyreigazítást közöltek.

Nem találta alaposnak az I. rendű felperes azon kérelmét, amely az írásokban szereplő ... keresztnév töröltetésére irányult. E körben úgy ítélte meg, hogy határozott és jogilag alátámasztott kereset nem került előterjesztésre, másrészt az alperesi közlés a cikkek megjelenésének időpontjában az I. rendű felperes névhasználatának megfelelt.

Az I. rendű felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényénél a jogsértés tárgyi súlyára volt figyelemmel, további bizonyítás hiányában köztudomású tényként értékelte az I. rendű felperes társadalmi közegben, szakmai, baráti körben bekövetkezett hírnévromlását. Értékelte, hogy egy tekintélyes nemzetközi lapra, mint hírforrásra hivatkozással került sor arra, hogy bűncselekmény elkövetésével vádolták meg. Az I. rendű alperes felelősségét ugyanakkor csökkentette, hogy nincs lehetősége a The Washington Post informátorait ellenőrizni. Az I. rendű felperes pakisztáni misszióbeli szerepét illetően a Külügyminisztérium félretájékoztatását kárfelelősséget csökkentő körülményként vette figyelembe, ugyanakkor értékelte azt is, hogy az I. rendű felperes megnyilatkoztatása elmaradt. A kártérítés mértékének meghatározásánál mérlegelte azt is, hogy alaptalanul, bizonyítatlanul került sor az I. rendű felperes hamis váddal történő megvádolására.

A kamatfizetési kötelezettség tárgyában a Ptk. 301. § (1) bekezdése és a Ptk. 360. §-a alapján határozott.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján döntött. A felperesi jogi képviselő munkadíját az általa kifejtett munkatevékenységre figyelemmel állapította meg, értékelve azt, hogy több ízben kellett felhívni a jogi képviselőt a kereseti kérelem összefoglalására és pontosítására. A 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján csökkentette a részben pernyertes I. rendű felperes képviselőjének munkadíját és azt ekként az ügyvédi megállapodásban foglaltaktól eltérő mértékben állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben előterjesztett fellebbezésében az I., II. rendű felperesek az első fokú határozat megváltoztatását és a keresetnek teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát kérték. Másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozták, kérték továbbá az I. rendű alperes kötelezését arra, hogy a honlapjáról törölje az érintett cikkeket és keresőjéből a ... nevet. Sérelmezték továbbá a perköltségről szóló rendelkezést, miután az ügyvédi munkadíj megállapításánál nem került sor a megbízási szerződés és a jogi képviselő kvalitásainak figyelembe vételére.

Álláspontjuk szerint az első fokon eljáró bíróság egyoldalúan értékelte a feltárt bizonyítékokat, nem helyezte előtérbe az I. rendű felperes személyiségét, képzettségét, életútját, hanem az átlagolvasó szempontjaira volt figyelemmel. Hatályon kívül helyezés iránti kérelmüket arra alapították, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, súlyos logikai hibákat vétve helytelen következtetésre jutott, a bizonyítási kötelezettségről nem minden esetben adott helyes tájékoztatást. Kifogásolták, hogy nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű felperes lejárata cél tudatosan a pályázati forrásoktól való elzárására irányult. Hangsúlyozták

a II. rendű felperes szakmai és nemzetközi elismertségét.

Fellebbezésükben az I., II. rendű alperesek az első fokú ítélet részbeni megváltoztatását indítványozták. Megítélésük szerint az I. rendű felperes a jogvitában nem támasztotta alá a nem vagyoni kárigényét, bizonyítékokat nem tárt a bíróság elé és nem igazolta olyan, a jogsértéssel összefüggő sérelem bekövetkeztét, ami a megítélt összegű kártérítés megállapítását indokolná. Hivatkoztak arra, hogy a tárgybeli cikkek alapját képező hírt a The Washington Post-tól vették át, a lap elismertsége alapján joggal bízhattak a közreadott információban. A perbeli esetben nem egy szokásos felróható híresztelésről volt szó. Az amerikai bíróság által kiállított okiratokkal kívánták alátámasztani, hogy az I. felperes által hivatkozott, a The Washington Post kiadójával szemben indított bírósági eljárás nem ítélettel fejeződött be, hanem a per megszüntetésre került.

Mindezek alapján az első fokú ítéletnek a megítélt kártérítés összegszerűségére vonatkozó részét és annak indokolását kérték megváltoztatni akként, hogy az I. rendű felperes elvárható bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért mind az igényelt, mind a megítélt kártérítési összeg eltűszott. Kérték a nem vagyoni kárigény teljes elutasítását, másodlagosan a megítélt összeg csökkentését. Indítványozták továbbá az első fokú ítélet azon részének megváltoztatását, mely szerint az alperesek valótlanul és megalapozatlanul híresztelték, hogy az I. rendű felperes választási csalásban vett részt. E vonatkozásban a kereset elutasítását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésében és a határozatának indokolásában foglaltakkal döntő részben egyetértett. A jogvitában alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság ismertette, így azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

A másodfokú bíróság osztotta az első fokon eljáró bíróság által kifejtett álláspontot az I. rendű felperesnek a férjével való kapcsolattartását érintő közlést kifogásoló kereseti kérelem tárgyában. A II. rendű alperes által írt cikkben szereplő, „Férje 15 éve Amerikába költözött, a nővel megszakadt a kapcsolatuk, aki azóta egyedül folytatja a tevékenységét” közléssel szemben - ahogyan erre az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - az I. rendű felperes hitelt érdemlően nem tudta alátámasztani azt, hogy a nem vitatottan elvált férjével nem szakadt meg a házastársi kapcsolata, a II. rendű felperes tevékenységi körén belül továbbra is együtt tevékenykednek. Az I. rendű felperes által felhozottak és a teljes bizonyító erejű magánokiratként nem értékelhető nyilatkozat a kifogásolt alperesi közlés valótlanosságának alátámasztására nem volt elegendő. Az alperesek részéről ugyanakkor nem indokolatlanul került sor az I. rendű felperes férjével való kapcsolatának bemutatására, tekintettel arra, hogy a tárgybeli írások erről a felperes munkásságát, tevékenységét érintően számoltak be.

A II. rendű felperes által kifogásolt azon közlés, mely szerint bár rendszeresen nyert támogatást a külügyminisztériumtól, az alapítvány működéséről nem sokat tudni, nem bizonyult valótlan közlésnek, figyelemmel az alperes által felhozottakra. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a II. rendű felperesi tevékenységet csupán az I. rendű felperesi előadás támasztotta alá, mely nem voltak alkalmas a II. rendű alperesi közlés megdöntésére. Kétségtelen, hogy azon személyek, akik az alapítvánnyal kapcsolatban állnak, nyilvánvalóan ismertekkel bírhatnak a tevékenységéről. Az alperesi közlések azonban a nyilvánosság elé tartozó közpénzek felhasználásához kapcsolódtak, szóvá téve azt, hogy a közvélemény nem sokat tud az alapítvány tevékenységéről, mely közlés nem minden alapot nélkülöző véleménynyilvánításnak minősül.

A hamis vád miatt indult eljáráshoz kapcsolódóan előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában a másodfokú bíróság az első fokú határozat indokolásában foglaltakra visszautal azzal, hogy az elsőfokú bíróság vonatkozó megállapításait fellebbezésükben az alperesek sem tették vitássá.

Az I. rendű felperes doktori disszertációjának visszavonásával kapcsolatosan tett alperesi közléseket, miszerint a visszavonásra azért került sor, mert az MTA Bíráló Bizottsága a

habitusvizsgálat során problémákat - plágium vétsége, nem ellenőrizhető adatközlések - tárt fel, a rendelkezésre álló peradatok alátámasztották. Az MTA bizottságának a bíróság megkeresésére adott válasza és az I. rendű felperes személyes előadása is alátámasztotta a doktori disszertáció visszavonásának tényét, így az alperesi lap a valóságnak megfelelően számolt be minderről. A habitusvizsgálatra vonatkozó közlés egyértelművé teszi az átlagolvasó számára is, hogy az MTA előtt akadémiai doktori eljárás indult és nem az egyetemi doktori címét kívánta megvédeni az I. rendű felperes. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a jogvitában nem vizsgálható az, hogy milyen okból került sor az eljárás megindítása iránti I. rendű felperesi kérelem visszavonására és ennek a felperesi kérelem megítélésénél nem is volt jelentősége. A hivatkozott bizonyítékok alátámasztották, hogy milyen hiányosságok kerültek feltárára az MTA bizottsága által, ettől többet az I. rendű alperes sem közölt. A plágiumra vonatkozó gyanú szerepel a bizottsági megállapításban, mint ahogy annak indoka is, miszerint forrásmegjelölés nélkül került sor magyarra fordított angol nyelvű publikációk közzétételére a felperesi disszertációban.

Az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján került sor, mégpedig az I. rendű felperes azon kereseti kérelme vonatkozásában, amely annak megállapítására irányult, hogy az I., II. rendű alperesek valótlan tényként állították, hogy ...-ban választási megfigyelőnek jelentkezett Pakisztánba, de hamarosan onnan is eltanácsolták. Nem képezte kereseti kérelem tárgyát az, hogy a II. rendű alperes elhallgatta azt a tényt, hogy az I. rendű felperest Pakisztánból a ...-as választások során Peshawarba áthelyezték és ott folytathatta megfigyelői munkáját, így valótlanul állította, hogy ezen a választáson megfigyelőként kizárták a misszióból. Ezért az elsőfokú bíróság ezen megállapítását a Fővárosi Ítéltábla mellőzte, egyetértve az I., II. rendű alperes azon álláspontjával, miszerint olyan tényt, melyről a külügyminisztérium nem adott tájékoztatást, amelyről ekként nem bírt tudomással, elhallgatni sem lehet. Az I., II. rendű alperes állítása, mely szerint az I. rendű felperes ...-ban választási megfigyelőnek jelentkezett Pakisztánba, de hamarosan onnan is eltanácsolták, nem bizonyult valósnak, a közlés a jóhírnév megsértésére alkalmas, ezért az a rendelkező részben foglalt pontosítással került megállapításra.

A The Washington Post-tól átvett közlés tekintetében a Fővárosi Ítéltábla azt hangsúlyozza, hogy a vonatkozó kérelem elbírálása során nem annak kellett döntő jelentőséget tulajdonítani, hogy az újság kiadójával szemben pert indított, illetőleg pert nyert-e a felperes a valótlan közlés okán, hanem azt kellett értékelni, hogy az alperes a rá eső bizonyítási tehernek megfelelően vonatkozó állítását alá tudta-e támasztani. Ezen bizonyítási kötelezettségének a perben az alperesek nem tettek eleget, mindössze arra hivatkoztak, hogy a közlést egy elismert újság közölte, ennek ténye azonban nem mentesíti az alpereseket a jogsértő híresztelés miatti felelősségre vonás alól.

A ... név használatával kapcsolatosan a Fővárosi Ítéltábla arra utal, hogy a névhasználatot a tárgybeli cikkek megjelenésének időpontjában lehet vizsgálat tárgyává tenni, a peradatok azt támasztották alá, hogy az I. rendű felperes a ... nevet használta, még a peres eljárás során is szerepel beadványai egy részén a ... keresztnév is.

Osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó rendelkezését. A másodfokú eljárás során sem merült fel olyan körülmény, ami a megállapított összegű nem vagyoni kártérítés mellőzésére, vagy leszállítására alapot adhatott volna.

A jogvitában az I. rendű felperes nagyobb részben pervesztesnek bizonyult, a II. rendű felperes teljes egészében pervesztes lett. A másodfokú bíróság észlelte, hogy az első fokon eljáró bíróság a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben előlegezett eljárási illeték számításánál nem vette figyelembe azt, hogy annak alapját az I. rendű felperes eredeti kereseti kérelmében előterjesztett 25 millió forint összegű kártérítés képezte. Az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint a polgári eljárásban az illeték alapja

az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke, a 41. § (2) bekezdése szerint az eljárás tárgya értékének a felek által történő leszállítása, vagy annak utóbb alacsonyabb összegben történt megállapítása esetén az illeték alap mérséklésének - ha e törvény kivételt nem tesz - nincs helye. Ezért, figyelemmel az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakra is, az előlegezett 6% mértékű kereseti illeték 1.500.000 forint volt, az utóbb perbe lépett II. rendű felperes keresete tekintetében előlegezett illeték pedig az Itv. 39. § (1) bekezdése és a (3) bekezdés b) pontja alapján számított 600.000 forint pertárgyérték után a 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 6%, azaz 36.000 forint. A II. rendű felperes peresztesnek bizonyult, azonban a személyes illetékmentességére figyelemmel sem a kereseti, sem a fellebbezési illeték megfizetésére nem kötelezhető, az a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §-a alapján az állam terhén marad. Ekként az I. rendű felperes keresete folytán az I. rendű alperes vonatkozásában 1.500.000 forint, a II. rendű alperes vonatkozásában - ugyancsak az Itv. 39. § (1) bekezdése és a (3) bekezdés b) pontja, 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint - 36.000 forint illeték került megelőlegezésre. A II. rendű alperes peresztesnek bizonyult, így a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint ezen előlegezett illetéket viselni köteles. A másodfokú döntés eredményeként az I. rendű alperes nagyobb részben bizonyult pernyertesnek az I. rendű felperessel szemben, a pernyertesség-peresztesesség arányát a másodfokú bíróság 1/3-2/3-ad arányban állapította meg az I. rendű alperes javára. A peres eljárás során kereseti kérelmét az I. rendű felperes leszállította, az I. rendű alperest 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni, ehhez képest a jogalap vonatkozásában részben, a nem vagyoni kárigény vonatkozásában 500.000 forint erejéig bizonyult pernyertesnek. Ennek megfelelően az I. rendű alperes a 600.000 forint pertárgyérték után számított 6%, azaz 36.000 forint összegű illeték 1/3-ad részét, 12.000 forintot köteles viselni, a fennmaradó 1.488.000 forint összegű eljárási illeték megfizetésére az I. rendű felperes köteles.

A jogorvoslati eljárásban az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint az illeték alapja a vitássá tett követelés értéke, így az I. rendű alperessel szemben előterjesztett 1.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés után számítva az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti 8% mértékű fellebbezési illeték 80.000 forint volt, mely a Pp. 78. §-a, a Pp. 239. §-a alapján az I. rendű felperest terheli. Ugyancsak eredménytelen volt az I., II. rendű alperes fellebbezése, ezért a 600.000 forint meg nem határozható pertárgyérték után számított 8-8% összegű, azaz személyenkénti 48.000 forint illetéket szintén kötelesek a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében írtakra.

Az első- másodfokú perköltség tárgyában a másodfokú bíróság ugyancsak a 2/3-1/3-ad arányú peresztesességre figyelemmel az I. rendű felperest kötelezte, 50.000 forint + 25.000 forint összegű első- és másodfokú perköltség, míg a II. rendű felperest 30.000 forint + 15.000 forint összegű első- és másodfokú perköltség megfizetésére az I. rendű alperes javára. Az ügyvédi munkadíj mértékében való döntés meghozatala a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontján, (5) bekezdésén és a 4/A §-án alapul. Ezt meghaladóan a peres felek a felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni.

Budapest, 2016. június 30.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Hidvéginé dr. Adorján Livia s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő